A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2020. július 16.*

„Előzetes döntéshozatal – Elfogadhatóság – EUMSZ 267. cikk – A »nemzeti bíróság« fogalma – Szempontok – Szociálpolitika – 2003/88/EK irányelv – Hatály – 7. cikk – Fizetett éves szabadság – 1999/70/EK irányelv – Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás – 2. és 3. szakasz – A »határozott időre alkalmazott munkavállaló« fogalma – Békebírák és rendes bírák – Eltérő bánásmód – 4. szakasz – A hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve – Az »objektív okok« fogalma”

A C-658/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Giudice di pace di Bologna (bolognai békebíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2018. október 22-én érkezett, 2018. október 16-i határozatával terjesztett elő az

UX

és

a **Governo della Repubblica italiana**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök (előadó), P. G. Xuereb és T. von Danwitz bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: R. Schiano tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. november 28-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– UX képviseletében G. Guida, F. Sisto, F. Visco és V. De Michele avvocati,

– a Governo della Repubblica italiana képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítői: L. Fiandaca és F. Sclafani avvocati dello Stato,

– az Európai Bizottság képviseletében G. Gattinara és M. van Beek, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. január 23-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: olasz.

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 267. cikknek, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 31. cikke (2) bekezdésének és 47. cikkének, a tagállamok uniós jog megsértése miatt fennálló felelőssége elvének, továbbá a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003. L 299., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 381. o.; helyesbítés: HL 2020. L 92., 22. o.) 1. cikke (3) bekezdésének és 7. cikkének, az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv (HL 1999. L 175., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 368. o.) mellékletét képező, 1999. március 18-án megkötött, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás (a továbbiakban: keretmegállapodás) 2. és 4. szakaszának értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet az UX és a Governo della Repubblica italiana (olasz kormány) között az uniós jognak az olasz állam általi megsértése miatt elszenvedett kár megtérítése iránti kérelem tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 89/391/EGK irányelv

3 A munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítását ösztönző intézkedések bevezetéséről szóló, 1989. június 12-i 89/391/EGK tanácsi irányelv (HL 1989. L 183., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 349. o.) 2. cikke a következőképpen határozza meg az ezen irányelvben említett tevékenységi ágazatokat:

„(1) Ez az irányelv minden köz- és magán tevékenységi ágazatra alkalmazandó (ipari, mezőgazdasági, kereskedelmi, közigazgatási, szolgáltatási, oktatási, kulturális, szabadidős stb.).

(2) Ez az irányelv nem alkalmazható ott, ahol az egyes különleges közszolgálati tevékenységekre – mint amilyen a fegyveres erők vagy a rendőrség – vagy a polgári védelmi szolgálatok egyes különleges tevékenységeire jellemző sajátosságok szükségszerűen ellentétben állnak vele.

Ebben az esetben a munkavállalók biztonságát és egészségvédelmét a lehető legmesszebbmenőkig biztosítani kell ezen irányelv céljainak figyelembevételével.”

A 2003/88 irányelv

4 A 2003/88 irányelv „Az irányelv célja és hatálya” címet viselő 1. cikkének (1)–(3) bekezdése a következőket mondja ki:

„(1) Ez az irányelv a minimális biztonsági és egészségvédelmi követelményeket állapítja meg a munkaidő megszervezése tekintetében.

(2) Ezt az irányelvet kell alkalmazni:

a) […] az éves szabadság minimális időtartama, […]

[…]

(3) Ezen irányelv 14., 17., 18. és 19. cikkének sérelme nélkül, ezt az irányelvet kell alkalmazni a 89/391/EGK irányelv 2. cikke szerinti valamennyi köz- és magántevékenységi ágazatban.

[…]”

5 Ezen irányelv „Éves szabadság” címet viselő 7. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy minden munkavállalót legalább négy hét [helyesen: négy hét fizetett] éves szabadság illessen meg a nemzeti jogszabályok és/vagy gyakorlat által megállapított ilyen szabadságra való jogosultság és a szabadság biztosítása [helyesen: és ennek megadása] feltételeinek megfelelően.

(2) Az éves szabadság [helyesen: A fizetett éves szabadság] minimális időtartama nem helyettesíthető annak fejében nyújtott juttatással, a munkaviszony megszűnésének esetét kivéve.”

Az 1999/70 irányelv

6 Az 1999/70 irányelv (17) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„A keretmegállapodásban használt, de nem pontosan meghatározott kifejezések vonatkozásában, amelyek a megállapodásban nincsenek pontosan meghatározva, ez az irányelv a tagállamokra hagyja e kifejezések meghatározását a nemzeti jognak és gyakorlatnak megfelelően, mint a hasonló kifejezéseket használó, más szociálpolitikai irányelvek esetében is, feltéve, hogy az említett meghatározások összeegyeztethetőek a keretmegállapodással.”

7 Ezen irányelv 1. cikke előírja, hogy az irányelv „célja a mellékletben szereplő […] keretmegállapodás végrehajtása, amely megállapodást […] általános iparági szervezetek (ESZSZ, UNICE és CEEP) kötöttek”.

8 A keretmegállapodás 1. szakasza szerint annak célja egyrészről a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének alkalmazásával javítani a határozott ideig tartó munkaviszony minőségét, másrészről pedig megállapítani az egymást követő, határozott ideig tartó munkaszerződések vagy munkaviszonyok alkalmazásából származó visszaélések megakadályozása kereteit.

9 A keretmegállapodás „Hatály” címet viselő 2. szakasza a következőket írja elő:

„1. Ez a megállapodás olyan határozott időre alkalmazott munkavállalókra vonatkozik, akik a törvény, kollektív szerződés vagy a tagállamokban kialakult gyakorlat szerint munkaszerződéssel vagy munkaviszonnyal rendelkeznek.

2. A szociális partnerekkel folytatott tanácskozást követően a tagállamok és/vagy a szociális partnerek úgy rendelkezhetnek, hogy ez a megállapodás nem vonatkozik a következőkre:
   a) szakképzési viszonyok és szakmai képzési rendszerek;
   b) olyan munkaszerződések és munkaviszonyok, amelyek meghatározott állami vagy államilag támogatott képzési, szakmai, beilleszkedési és átképzési programokon belül kerültek megkötésre.”

10 A keretmegállapodás „Meghatározások” címet viselő 3. szakaszának szövege a következő:

„[helyesen: E megállapodás alkalmazásában:]

1. »határozott időre alkalmazott munkavállaló«: az a munkavállaló, aki a munkáltató és a munkavállaló által közvetlenül létesített határozott időre létrejött munkaszerződéssel vagy munkaviszonnyal rendelkezik, ahol a szerződés [helyesen: amennyiben a munkaszerződés vagy a munkaviszony] megszűnését olyan objektív feltételek útján állapítják meg, mint meghatározott időpont elérése, meghatározott feladat elvégzése vagy meghatározott esemény bekövetkezése;

2. »összehasonlítható állandó munkavállaló« [helyesen: összehasonlítható, határozatlan időre alkalmazott munkavállaló]: határozatlan időre szóló munkaszerződéssel vagy munkaviszonnyal rendelkező munkavállaló, aki ugyanannál a vállalkozásnál dolgozik, és akit ugyanolyan vagy hasonló munkára/tevékenységre alkalmaztak, kellő figyelmet szentelve a szakmai/gyakorlati ismereteknek [helyesen: és akit a képesítések/készségek szempontjából ugyanolyan vagy hasonló munkára/tevékenységre alkalmaztak] […]”

11 A keretmegállapodásnak „A megkülönböztetés [helyesen: hátrányos megkülönböztetés] tilalmának elve” címet viselő 4. szakasza a következőket mondja ki:

„1. A foglalkoztatási feltételek szempontjából a határozott időre foglalkoztatott munkavállalók nem részesülhetnek kedvezőtlenebb bánásmódban, mint a velük összehasonlítható, állandó [helyesen: határozatlan időre alkalmazott] munkavállalók, csupán azért, mert határozott idejű munkaszerződéssel vagy munkaviszonnyal rendelkeznek, kivéve, ha az eltérő bánásmód objektív alapon [helyesen: objektív okokkal] igazolható.

2. Adott esetben az időarányosság elvét *(pro rata temporis)* kell alkalmazni.”

Az olasz jog

12 Az olasz alkotmány 106. cikke a bírói hivatal betöltésére vonatkozó alapvető rendelkezéseket tartalmaz:

„A bírák kinevezése versenyvizsgához kötött.

Az igazságszolgáltatási rendszerről szóló törvény az egyesbírók által ellátott összes feladatra »tiszteletbeli« bírák *[onorari]* – akár választás útján – történő kinevezését is lehetővé teheti.

[…]”

13 Az 1991. november 21-i legge n. 374 – Istituzione del giudice di pace (a békebíróság intézményéről szóló 374. sz. törvény, a GURI 1991. november 27-i 278. számának rendes melléklete, 5. o.; a továbbiakban: 374/1991. sz. törvény) alapügy tényállására alkalmazandó változata a következőképpen rendelkezik:

„1. cikk

A békebíróság intézménye és feladatai

1. Békebíróság jön létre, amely e törvény rendelkezései szerint polgári és büntetőügyekben igazságszolgáltatási funkciót gyakorol, valamint polgári ügyekben a jogvita peren kívüli rendezésének feladatát látja el.

2. A békebíró hivatalát a bírói karhoz tartozó »tiszteletbeli« bíró tölti be.

[…]

3. cikk

A békebíróságok szervezeti kerete és létszámterve

1. A békebíróságokon dolgozó »tiszteletbeli« bírák szervezeti kerete 4700 fő; […]

[…]

4. cikk

Kinevezés

1. A békebírói tisztséget betöltő »tiszteletbeli« bírákat köztársasági elnöki rendelettel nevezik ki a fellebbviteli bíróságok területén működő ügyvédi és ügyészi kamara tanácsai által közös megegyezéssel kijelölt öt képviselő részvételével eljáró illetékes bírói tanács javaslatára, a legfelsőbb igazságszolgáltatási tanács tanácskozását követően.

[…]

10. cikk

A békebírák feladatai

1. A békebíráknak be kell tartaniuk a rendes bírák vonatkozásában előírt kötelezettségeket. […]

[…]

11. cikk

A békebíráknak járó illetmények

1. A békebírák a feladataikat »tiszteletbeli« alapon látják el.

2. A békebírói tisztséget betöltő tiszteletbeli bírák 70 000 [olasz líra (ITL) (hozzávetőleg 35 euró)] illetményt kapnak minden polgári vagy büntetőjogi tárgyalásért, függetlenül attól, hogy a tárgyalás szóbeli volt-e, valamint a pecsétek elhelyezéséért, továbbá 110 000 ITL-t [hozzávetőleg 55 euró] a rájuk osztott, a lezárt vagy a jegyzékből törölt minden más eljárásért.

3. Ezen túlmenően 500 000 ITL [hozzávetőleg 250 euró] juttatásban részesülnek a tényleges szolgálatban eltöltött minden egyes hónapban a képzési költségek és az átképzési költségek megtérítése, valamint általános intézményi költségtérítés címén.

[…]

4 bis. Az e cikkben előírt illetmények halmozhatók a nyugellátásokkal, azok elnevezésétől függetlenül.

4 ter. Az e cikkben előírt illetmények semmi esetre sem haladhatják meg az évi bruttó 72 000 eurót.”

14 Az 1979. április 2-i legge nº 97 – Norme sullo stato giuridico dei magistrati e sul trattamento economico dei magistrati ordinari e amministrativi, dei magistrati della giustizia militare e degli avvocati dello Stato (a bírák jogállásáról, valamint a rendes és a közigazgatási bírák, a katonai bírák és az ügyészek díjazásáról szóló 97. sz. törvény) tényállásra alkalmazandó változatának 8 bis cikke értelmében:

„[…] a rendes bírák, a közigazgatási bírák, számvevőszéki és katonai bírák, valamint az állami ügyvédek és ügyészek *(avvocati dello Stato* és *procuratori dello Stato)* 30 nap éves szabadságra jogosultak”.

15 A 2017. július 13-i decreto legislativo n. 116 – Riforma organica della magistratura onoraria e altre disposizioni sui giudici di pace, nonché disciplina transitoria relativa ai magistrati onorari in servizio, a norma della legge 28 aprile 2016, n. 57 (a tiszteletbeli bírák szervezetének reformjáról és a békebírákra vonatkozó egyéb rendelkezésekről, továbbá a 2016. április 28-i 57. sz. törvény végrehajtása céljából a szolgálatban lévő tiszteletbeli bírákra alkalmazandó átmeneti szabályozásról szóló 116. sz. törvényerejű rendelet, a GURI 2017. július 31-i 177. száma, 1. o.) 24. cikke illetményt ír elő a békebírák szabadságának idejére, de kizárólag a 2017. augusztus 16. után hivatalba lépő tiszteletbeli bírák esetében.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

16 Az alapeljárás felperesét 2001. február 23-án nevezték ki *Giudice di pacénak* (békebíró), és 2002 és 2005 között, majd pedig 2005-től mostanáig két különböző bíróságnál látta el békebírói feladatait.

17 Az alapeljárás felperese a 2017. július 1-je és 2018. június 30. közötti időszakban büntetőbíróként 478 ítéletet, valamint *giudice dell'indagine preliminare* (nyomozási bíró) minőségben eljárva ismert terheltekkel szemben 1113 eljárást megszüntető végzést, ismeretlen terheltekkel szemben pedig 193 eljárást megszüntető végzést hozott. Feladatainak ellátása során egyesbíróként hetente két tárgyalást tart, az augusztusi fizetés nélküli szabadság időszaka kivételével, amikor is az eljárási határidőket felfüggesztik.

18 Az alapeljárás felperese 2018 augusztusában, fizetés nélküli szabadságának idején békebíróként nem végzett tevékenységet, következésképpen illetményben sem részesült.

19 2018. október 8-án az alapeljárás felperese fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel fordult a Giudice di pace di Bolognához (bolognai békebíróság, Olaszország) a Governo della Republicca italianával (olasz kormány) szemben többek között a keretmegállapodás 4. szakaszának, a 2003/88 irányelv 7. cikkének, valamint a Charta 31. cikkének az olasz állam általi nyilvánvaló megsértése okán, az általa elszenvedett kár megtérítése címén 4500,00 euró összeg megfizetése iránt, amely – álláspontja szerint – a 2018. augusztus havi díjának felel meg és amelyet a vele azonos szolgálati idővel rendelkező rendes bírák igényelhetnek. Az alapeljárás felperese másodlagosan arra kéri a bíróságot, hogy kötelezze az olasz kormányt – ugyanezen a jogcímen – az általa 2018 júliusában kapott nettó juttatás alapján számított 3039,76 euró összeg megfizetésére.

20 Ezzel összefüggésben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a békebírák fizetése az elvégzett munkához igazodik és azt a meghozott határozatok száma alapján számítják ki. Következésképpen az augusztusi szabadság időszakában az alapeljárás felperese semmiféle juttatásban nem részesült, holott a rendes bírák 30 nap fizetett szabadságra jogosultak. A 2017. július 13-i 116. sz. törvényerejű rendeletnek a békebírák esetében a fizetett szabadságokat immár előíró 24. cikke a szolgálati jogviszony megkezdésének időpontja miatt nem alkalmazandó az alapeljárás felperesére.

21 Az említett határozatból az is kitűnik, hogy fegyelmi kérdésekben a békebírákra a rendes bírákra alkalmazandókhoz hasonló kötelezettségek vonatkoznak. Ezek tiszteletben tartását az igazságügyi miniszterrel együttesen a legfelsőbb igazságszolgáltatási tanács biztosítja.

22 A Giudice di pace di Bologna (bolognai békebíróság) az olasz felsőbb szintű bíróságokkal ellentétben úgy véli, hogy a 2003/88 irányelv és a keretmegállapodás rendelkezései értelmében a békebíráknak – szolgálatuk tiszteletbeli jellege ellenére – „munkavállalóknak" kellene minősülniük. E megközelítés alátámasztása céljából többek között az álláspontja szerint a békebírák és a Ministero della giustizia (igazságügyi minisztérium) közötti kapcsolatot jellemző alárendeltségi viszonyra utal. Ugyanígy, a békebírák nemcsak, hogy a legfelsőbb igazságszolgáltatási tanács fegyelmi jogkörébe tartoznak, hanem egyúttal ezen utóbbi létszámtervében szerepelnek. Ezen túlmenően, a békebírák fizetésére vonatkozó igazolásokat a közalkalmazottak vonatkozásában előírttal azonos módon állítják ki, a békebírák jövedelme pedig a munkavállalókéhoz hasonló. Ennélfogva alkalmazni kell rájuk a 2003/88 irányelvet és a keretmegállapodást.

23 E körülmények között a Giudice di pace di Bologna (bolognai békebíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából öt kérdést terjeszt a Bíróság elé.

24 A Bírósághoz 2019. november 12-én érkezett, 2019. november 11-i határozatával a kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett negyedik és ötödik kérdést visszavonja, az alábbi első, második és harmadik előzetes döntéshozatali kérdés fenntartását azonban megerősítette:

„1) A békebíró – mint kérdést előterjesztő bíróság – az EUMSZ 267. cikk értelmében vett előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztésére hatáskörrel rendelkező [valamely uniós tagállambeli] »rendes bíróság« fogalmába tartozik-e akkor is, ha a belső jogrend a békebíró számára annak határozott idejű munkaviszonya miatt – a rendes európai bíróság függetlenségének és pártatlanságának a Bíróság által a Wilson ítéletben (EU:C:2006:587, 47–53. pont), az Associação Sindical dos Juizes Portugueses ítéletben (EU:C:2018:117, 32. és 41–45. pont), a Minister for Justice and Equality ítéletben (EU:C:2018:586, 50–54. pont) megjelölt garanciáit sértő módon – annak ellenére nem biztosít a hivatásos bírókével egyenértékű munkavégzési feltételeket, hogy a nemzeti bírósági rendszerbe történő beillesztése révén a hivatásos bírákéval megegyező igazságszolgáltatási feladatokat lát el?

2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén a békebíró szolgálati tevékenysége a »határozott időre alkalmazott munkavállalónak« – a Bíróság O'Brien ítéletben (EU:C:2012:110) és King ítéletben (EU:C:2017:914) foglalt ítélkezési gyakorlatában követett értelmezés szerint – a 2003/88 irányelv 1. cikke (3) bekezdésének és 7. cikkének, [a] keretmegállapodás 2. szakaszának az Európai Unió Alapjogi Chartája 31. cikke (2) bekezdésével összhangban történő értelmezése szerinti fogalmába tartozik-e, és az e kérdésre adott igenlő válasz esetén, a rendes vagy hivatásos bíró [a] keretmegállapodás 4. szakaszának alkalmazásában a határozott időre alkalmazott »Giudice di Pace« (békebíró) munkavállalóval egyenértékű, határozatlan időre foglalkoztatott munkavállalónak minősül-e?

3) Az első és a második kérdésre adott igenlő válasz esetén, ellentétes-e – [a Bíróságnak] a 2003. szeptember 30-i Köbler ítéletben (C-224/01, EU:C:2003:513), a 2006. június 13-i Traghetti del Mediterraneo ítéletben (C-173/13, EU:C:2006:391) és a 2011. november 24-i Bizottság kontra Olaszország ítéletben (C-379/10, nem tették közzé, EU:C:2011:775) foglalt, az olasz állam által az uniós szabályozásnak a végső fokon eljáró bíróság általi nyilvánvaló megsértéséért viselt felelősséggel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatának tükrében – a Chartának az EUMSZ 267. cikkel összefüggésben értelmezett 47. cikkével a [legge n.117 – Risarcimento dei danni cagionati nell'esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati {a bírósági jogkörben okozott kár megtérítéséről és a bírák polgári jogi felelősségéről szóló}] 1988. április 13-i [117. sz. törvény; a GURI 1988. április 15-i 88. száma] 2. cikkének 3. és 3 bis bekezdése, amely »a jogszabályok, valamint az […] uniós jog nyilvánvaló megsértése esetén« a szándékos vagy súlyos kötelezettségszegésért való bírói felelősségről rendelkezik, és amelynek következtében a szóban forgó ügyben foglaltakhoz hasonlóan a nemzeti bíróságnak választania kell – ami egyébként minden esetben az állammal szembeni polgári jogi és fegyelmi felelősséggel jár olyan ügyekben,

amelyekben a közigazgatási szerv éppen a fél szerepét tölti be, különösen akkor, ha az ügyben eljáró bíróság határozott időre alkalmazott, jogi, gazdasági és társadalombiztosítási szempontból tényleges védelemben nem részesülő békebíró –, hogy a belső szabályozást sértse-e meg, mivel azt mellőzi, az […] uniós jogot a Bíróság által követett értelmezésnek megfelelően alkalmazza, vagy inkább az […] uniós jogot sértse meg azáltal, hogy a védelem elismerésével és a 2003/88 irányelv 1. cikkének (3) bekezdésével és 7. cikkével, valamint [a] keretmegállapodás 2. és 4. szakaszával és a Charta 31. cikkének (2) bekezdésével ellentétes belső szabályozást alkalmazza?”

A Bíróság előtti eljárás

25 A kérdést előterjesztő bíróság azt kérte, hogy az ügyet az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23a. cikkében előírt sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálják el.

26 2018. november 6-án a Bíróság – az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően – úgy határozott, hogy e kérelemnek nem kell helyt adni.

Az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránti kérelemről

27 A főtanácsnok indítványának ismertetését követően az alapeljárás felperese a Bíróság Hivatalához 2020. január 29-én benyújtott beadványában azt kérte, hogy a Bíróság – eljárási szabályzatának 83. cikke alapján – rendelje el az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását.

28 Kérelmének alátámasztása céljából lényegében azzal érvel, hogy a békebírák díjazásának alkotóelemeit illetően a főtanácsnok indítványában a Bíróság olyan ítélkezési gyakorlatára támaszkodott, amelyet a 2019. november 28-i tárgyaláson nem vitattak meg. Az alapeljárás felperese vitatja a főtanácsnoknak a fizetett szabadság címén járó juttatás kiszámításának módszerével kapcsolatos értékelését és – közelebbről – az említett juttatás kiszámításával kapcsolatban alkalmazandó bizonyos díjazási szempontokat. Az alapeljárás felperese tehát úgy véli, hogy a főtanácsnok egy, a tárgyaláson nem megvitatott új érvet vezetett be.

29 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 252. cikk második bekezdése értelmében a főtanácsnok teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva, nyilvános tárgyaláson indokolással ellátott indítványt terjeszt elő azokban az ügyekben, amelyek esetében az Európai Unió Bíróságának alapokmánya szerint a főtanácsnok részvételére van szükség. A Bíróságot nem köti sem ezen indítvány, sem pedig az annak alapjául szolgáló indokolás (2020. március 19-i Sánchez Ruiz és társai ítélet, C-103/18 és C-429/18, EU:C:2020:219, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Ebben az összefüggésben azt is meg kell jegyezni, hogy az Európai Unió Bíróságának alapokmánya és az eljárási szabályzat nem teszi lehetővé, hogy a felek vagy ezen alapokmány 23. cikke szerinti érintett érdekeltek a főtanácsnoki indítványra válaszként észrevételeket tegyenek. Következésképpen az, ha a fél vagy az ilyen érdekelt nem ért egyet a főtanácsnok indítványával, bármilyen kérdéseket is vizsgáljon a főtanácsnok az indítványban, önmagában nem indokolhatja a szóbeli szakasz újbóli megnyitását (2020. március 19-i Sánchez Ruiz és társai ítélet, C-103/18 és C-429/18, EU:C:2020:219, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Ebből következik, hogy amennyiben az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitása iránt az alapeljárás felperese által előterjesztett kérelem arra irányul, hogy az alapeljárás felperese reagálhasson a főtanácsnok által az indítványában ismertetett álláspontra, annak nem lehet helyt adni.

32 Mindemellett a Bíróság – eljárási szabályzatának 83. cikke értelmében – a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha valamely fél

e szakasz befejezését követően a Bíróság határozatára nézve döntő jelentőségű új tényt hoz fel, illetve ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet a felek, illetve az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikke szerinti érdekeltek nem vitattak meg.

33 Márpedig a jelen ügyben a Bíróság – a főtanácsnok meghallgatását követően – úgy véli, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett kérdések megválaszolásához szükséges valamennyi információ a rendelkezésére áll, valamint hogy a jelen ügyet nem olyan érv alapján kell eldönteni, amelyet az érdekeltek nem vitattak meg.

34 A fenti megfontolásokra figyelemmel nem kell elrendelni az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az elfogadhatóságról

35 Az Olasz Köztársaság és az Európai Bizottság először is azzal érvel, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem teljes egészében elfogadhatatlan, mivel az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet előterjesztő békebíróság az ezzel kapcsolatban előírt három alapvető feltétel hiányában az EUMSZ 267. cikk értelmében nem minősülhet nemzeti bíróságnak.

36 Elsősorban, nem teljesül a függetlenség követelménye – és különösen annak második, belső szempontja –, amennyiben az eljáró bírónak szükségszerűen érdeke fűződik az alapjogvita megoldásához, mivel ő is békebíró. Ily módon az eljáró bíró nem tekinthető pártatlannak.

37 Másodsorban, ami az eljáró bíróság kötelező jellegű hatáskörét illeti, az Olasz Köztársaság és a Bizottság azzal érvel egyrészről, hogy az alapeljárás felperese által előterjesztett kereseti kérelmek olyan munkajogi jogvita keretébe illeszkednek, amely arra vonatkozik, hogy a békebírák munkavállalók-e, és másrészről, hogy a békebíróság hatásköre az alapeljárás felperese olasz állammal szemben fennálló követeléseinek az olasz jog által nem megengedett megosztásán alapul.

38 Az olasz kormány és a Bizottság harmadsorban úgy véli, hogy a jelen ügyben hiányzik az eljáró bíróság folyamatban lévő fizetési meghagyásos eljárás kontradiktórius jellege.

39 A Bizottság másodszor kételyeinek ad hangot egyrészről az előzetes döntéshozatal iránti kérelem szükségességét, másrészről pedig az előterjesztett kérdéseknek az alapjogvita megoldása tekintetében fennálló relevanciáját illetően. Úgy véli elsősorban, hogy a kérdést előterjesztő bíróság – amellett, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat 22. pontjában ő maga jelenti ki, hogy az előzetes döntéshozatalra utalás nem szükséges – nem fejtette ki egyértelműen azokat az okokat, amelyek következtében kérdéseket terjesztett elő az uniós jog bizonyos rendelkezéseinek értelmezésére vonatkozóan. A Bizottság másodsorban úgy véli egyfelől, hogy a második kérdést nem az uniós jog értelmezésével kapcsolatban az eljáró bíróságban felmerülő valódi kétség megválaszolása céljából terjesztették elő, másfelől pedig, hogy a harmadik kérdés semmiféle kapcsolatban nem áll az alapjogvita tényállásával vagy tárgyával.

40 E tekintetben először is azt a kérdést kell megvizsgálni, hogy a jelen ügyben előzetes döntéshozatalra utalást előterjesztő békebíróság esetében teljesülnek-e azok a kritériumok, amelyek alapján ő az EUMSZ 267. cikk értelmében nemzeti bíróságnak minősülhet.

41 Ezt a problémát az első kérdés is felveti, amely lényegében annak meghatározására irányul, hogy a békebíróság az EUMSZ 267. cikk értelmében a „tagállami bíróság” fogalmába tartozik-e.

42 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint annak értékeléséhez, hogy a szóban forgó előzetes döntéshozatalt kezdeményező szerv az EUMSZ 267. cikk szerinti „bíróság” jellemzőivel rendelkezik-e – ami kizárólag az uniós jog alapján eldöntendő kérdés –, a Bíróság meghatározott tényezők összességét veszi figyelembe, amelyek közé tartozik az, hogy a szerv jogszabály alapján jött-e létre, állandó jelleggel működik-e, hatásköre kötelező jellegű-e, az eljárása kontradiktórius jellegű-e, jogszabályokat alkalmaz-e, valamint hogy független-e (2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 A jelen ügyben a Bírósághoz benyújtott iratokban szereplő információk alapján nem merülhet fel kétség azt illetően, hogy a békebíróság esetében teljesülnek a következőkre vonatkozó kritériumok: az, hogy jogszabály alapján jött létre, állandó jelleggel működik és jogszabályokat alkalmaz.

44 Ezzel szemben mindenekelőtt az a kérdés merül fel, hogy megfelel-e a függetlenség kritériumának. A kérdést előterjesztő bíróság – a saját függetlenségét illetően – az olasz békebírák munkafeltételeihez kapcsolódó fenntartásoknak ad hangot.

45 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a nemzeti bíróságok függetlensége különösen alapvető azon igazságügyi együttműködési rendszer megfelelő működése szempontjából, amelyet az EUMSZ 267. cikkben előírt előzetes döntéshozatali mechanizmus megtestesít, amennyiben, a Bíróságnak a jelen ítélet 42. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatának megfelelően, e mechanizmust csak olyan, az uniós jog alkalmazásáért felelős fórum hozhatja működésbe, amely többek között ezen, függetlenségre vonatkozó feltételt teljesíti (2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 A Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében a „függetlenség” fogalma két szempontot foglal magában. Az első – külső – szempont azt követeli meg, hogy az érintett szerv teljesen autonóm módon gyakorolja feladatkörét anélkül, hogy bármilyen hierarchikus kapcsolatban lenne, vagy bárkinek alá lenne rendelve, és anélkül, hogy bárhonnan utasításokat kapna, így védett az olyan külső beavatkozással vagy nyomással szemben, amely veszélyeztetheti tagjai határozathozatalának függetlenségét, és határozataikat befolyásolhatja (2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Továbbra is a „függetlenség” fogalmának külső aspektusát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az érintett fórum tagjainak elmozdíthatatlansága a bírói függetlenség szerves részét képező biztosítéknak minősül, amennyiben az az ítélethozatal feladatával megbízott személyek védelmére szolgál (2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 Az elmozdíthatatlanság elve, amelynek döntő jelentőségét hangsúlyozni kell, megköveteli többek között, hogy a bírák hivatalban maradhassanak mindaddig, amíg nem érik el a kötelező nyugdíjkorhatárt, vagy a megbízatásuk lejártáig, ha az határozott időre szól. Ezen, nem teljesen abszolút jellegű elv alól kizárólag akkor lehet kivételt tenni, ha jogszerű és kényszerítő indokok igazolják, tiszteletben tartva az arányosság elvét. Így általánosan elfogadott, hogy a bírák megfelelő eljárások tiszteletben tartása mellett visszahívhatók, ha nem képesek feladataik folytatására alkalmatlanság vagy súlyos kötelezettségszegés miatt (2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 A bíróság tagjainak elmozdíthatatlansága megköveteli, hogy az e szerv tagjainak elmozdítását külön szabályozás határozza meg, olyan garanciákat nyújtó, kifejezett jogszabályi rendelkezések útján, amelyek meghaladják a közigazgatási jog és a munkajog visszaélésszerű visszahívás esetén alkalmazandó általános szabályai szerinti garanciákat (2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 A „függetlenség” fogalmának második – belső – szempontja a „pártatlanság” fogalmát öleli fel, és egyenlő távolságtartást jelent a jogvitában részt vevő felektől, illetve e felek azon érdekeitől, amelyek a jogvita tárgyát képezik. E szempont megköveteli az objektivitást, valamint azt, hogy a jogvita megoldása során a jogszabály szigorú alkalmazásán kívül semmilyen más érdek ne érvényesüljön (2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 Ezek a függetlenségi és pártatlansági garanciák olyan szabályok meglétét igénylik – különösen, ami a fórum összetételét, a kinevezést, a megbízatás időtartamát, valamint az elfogultsági okokat, a kizárási okokat és a tagok elmozdítását illeti –, amelyek a jogalanyok számára biztosítják minden, az említett fórum külső tényezők általi befolyásolhatóságára, valamint az ütköző érdekek vonatkozásában való semlegességére vonatkozó jogos kétség kizárását (2020. január 21-i Banco de Santander ítélet, C-274/14, EU:C:2020:17, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 A jelen ügyben a békebírák kinevezését illetően meg kell állapítani, hogy az alkalmazandó nemzeti szabályozás – és különösen a 374/1991. sz. törvény 4. cikke – értelmében a békebírákat az Olasz Köztársaság elnökének rendeletével nevezik ki a fellebbviteli bíróságok területén működő ügyvédi és ügyészi kamara tanácsai által közös megegyezéssel kijelölt öt képviselő részvételével eljáró illetékes bírói tanács javaslatára, a legfelsőbb igazságszolgáltatási tanács tanácskozását követően.

53 A békebírák megbízatásának időtartamát illetően meg kell állapítani, hogy a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy e bírák megbízatása négy évre szól, és az a lejáratkor ugyanilyen időtartamra meghosszabbítható. A békebírák emellett – főszabály szerint – a négyéves megbízatás lejártáig maradnak szolgálatban, amennyiben azt nem hosszabbítják meg.

54 A békebírák felmentését illetően az említett iratokból kitűnik, hogy a felmentési okokat és a felmentéssel kapcsolatos konkrét eljárásokat nemzeti szintű, kifejezett jogszabályi rendelkezések határozzák meg.

55 Ezen túlmenően nyilvánvaló, hogy a békebírák feladataikat teljesen autonóm módon, a fegyelmi szabályokra is figyelemmel, továbbá olyan külső nyomás nélkül gyakorolják, amely befolyásolhatná határozataikat.

56 Ami a függetlenség követelményének a jelen ítélet 50. pontjában említett második, belső szempontját illeti, elegendő megállapítani – amint arra a főtanácsnok indítványának 51. pontjában rámutatott –, hogy a Bíróság már több alkalommal választ adott a bírák jogállásával kapcsolatos előzetes döntéshozatali kérdésekre anélkül, hogy kétségbe vonta volna az ezeket a kérdéseket előterjesztő bíróságok függetlenségét (lásd ebben az értelemben: 2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448; 2018. február 27-i Associação Sindical dos Juízes Portugueses ítélet, C-64/16, EU:C:2018:117; 2019. február 7-i Escribano Vindel ítélet, C-49/18, EU:C:2019:106; 2019. november 19-i A. K. és társai ítélet [A legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsának függetlensége], C-585/18, C-624/18 és C-625/18, EU:C:2019:982).

57 A jelen ítélet 44–56. pontjában kifejtett megfontolásokra figyelemmel meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben teljesül a függetlenséggel kapcsolatos követelmény.

58 Ezután a kérdést előterjesztő bíróság hatásköre kötelező jellegének kérdése merül fel.

59 Az Olasz Köztársaság és a Bizottság kételyeinek adott hangot azzal kapcsolatban, hogy az eljáró bíróság hatáskörrel rendelkezik-e az alapeljárásban folyamatban lévőhöz hasonló jogvita elbírálásához, amennyiben egyrészről az alapeljárás felperese által előterjesztett kereseti kérelmek olyan munkajogi jogvita keretébe illeszkednek, amely arra vonatkozik, hogy a békebírák munkavállalók-e. Márpedig e

tekintetben elegendő megállapítani, hogy nem vitatott az, hogy az alapjogvita tárgyát nem munkajogi, hanem az állammal szemben indított kártérítési kereset képezi. Az Olasz Köztársaság és a Bizottság emellett nem vitatja, hogy a békebírák hatáskörrel rendelkeznek az ilyen keresetek elbírálására.

60 Másrészről az alapeljárás felperese követeléseinek állítólagos megosztását illetően meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a codice di procedura civile (polgári perrendtartás) 7. cikkének első bekezdése értelmében a békebíró hatáskörrel rendelkezik az olyan ingó vagyonra vonatkozó jogvitákkal kapcsolatos eljárásra, amelynek értéke nem haladja meg az 5000 eurót, amennyiben azokat törvény nem utalja más bíróság hatáskörébe. Ugyanezen határozat szerint a legge 12 novembre 2011, n. 183 (2011. november 12-i 183. sz. törvény) 4. cikkének (43) bekezdése semmiféle fenntartást nem ír elő a hatáskört illetően, ennélfogva az alapeljárás felperese az olasz kormánnyal szembeni fizetési meghagyás iránti kérelmét helytállóan terjesztette elő – a pertárgy értéke és a bíróság illetékessége alapján – az eljáró bíróság hatáskörének korlátain belül.

61 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy a Bíróságnak nem feladata, hogy az alapeljárásban benyújtott kereset elfogadhatóságáról a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzett és az előzetes döntéshozatali eljárás keretében a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozó értékelést megkérdőjelezze, vagy hogy megvizsgálja, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatot a nemzeti jog bírósági szervezeti és eljárási szabályaival összhangban hozták-e meg (2018. december 10-i Wightman és társai ítélet, C-621/18, EU:C:2018:999, 30. pont; 2019. január 17-i Rossi és társai végzés, C-626/17, nem tették közzé, EU:C:2019:28, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bíróságot mindaddig köti a valamely tagállami bíróság előzetes döntéshozatalra utaló határozata, amíg azt nem vonják vissza a nemzeti jog által lehetséges jogorvoslatok keretében (2016. július 7-i Genentech ítélet, C-567/14, EU:C:2016:526, 23. pont; 1996. július 11-i SFEI és társai ítélet, C-39/94, EU:C:1996:285, 24. pont).

62 Ehhez hozzá kell fűzni, hogy e körülmények között ez a helyzet eltér a többek között a 2018. szeptember 6-i Di Girolamo végzés (C-472/17, nem tették közzé, EU:C:2018:684) és a 2019. december 17-i Di Girolamo végzés (C-618/18, nem tették közzé, EU:C:2019:1090) alapjául szolgáló ügyekben szóban forgó helyzetektől, amely ügyekben a kérdést előterjesztő bíróság egyértelműen jelezte, hogy nem rendelkezik hatáskörrel az előtte indított kérelem elbírálására.

63 Végül, ami az eljáró bíróság előtt folyamatban lévő eljárás kontradiktórius jellegét illeti, elegendő emlékeztetni arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében az EUMSZ 267. cikk nem teszi függővé a Bírósághoz fordulást a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás kontradiktórius jellegétől. Ugyanakkor e cikkből következik, hogy a nemzeti bíróságok csak akkor fordulhatnak a Bírósághoz, ha eljárás van előttük folyamatban, és ha igazságszolgáltatási jellegű határozat meghozatalára irányuló eljárás keretében kell határozatot hozniuk (2008. december 16-i Cartesio ítélet, C-210/06, EU:C:2008:723, 56. pont; 2019. szeptember 4-i Salvoni ítélet, C-347/18, EU:C:2019:661, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a jelen ügyben ez a helyzet.

64 Ezen túlmenően – amint arra indítványának 62. pontjában a főtanácsnok rámutatott – a Bíróság már megállapította, hogy fizetési meghagyásos eljárás keretében is lehet hozzá előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel fordulni (lásd ebben az értelemben: 1971. december 14-i Politi ítélet, 43/71, EU:C:1971:122, 4. és 5. pont; 1998. június 8-i Corsica Ferries France ítélet, C-266/96, EU:C:1998:306, 23. pont).

65 A fenti megfontolásokra figyelemmel el kell oszlatni a Bizottság és az olasz kormány által kifejezésre juttatott kétségeket, és meg kell állapítani, hogy a békebíróság esetében teljesülnek az ahhoz szükséges kritériumok, hogy az EUMSZ 267. cikk értelmében vett „tagállami bíróságnak” minősülhessen.

66 Másodszor, az előzetes döntéshozatal iránti kérelem szükségességét és az előterjesztett kérdések relevanciáját illetően elegendő emlékeztetni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében, kizárólag az ügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelős nemzeti bíróság feladata annak eldöntése, hogy az ügy sajátos jellemzőire tekintettel az ítélet meghozatalához szükség van-e az előzetes

döntéshozatalra, és hogy a Bíróság elé terjesztett kérdések relevánsak-e. Következésképpen, ha az előterjesztett kérdések valamely uniós jogi szabály értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság főszabály szerint köteles határozatot hozni (2019. november 19-i A. K. és társai ítélet [A legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsának függetlensége], C-585/18, C-624/18 és C-625/18, EU:C:2019:982, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 Ebből következik, hogy az uniós jogra vonatkozó kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor tagadhatja meg a nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel kapcsolatos határozathozatalt, ha nyilvánvaló, hogy az uniós jogi szabály kért értelmezése nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, vagy ha a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a feltett kérdésekre hasznos választ adjon (2019. november 19-i A. K. és társai ítélet [A legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsának függetlensége], C-585/18, C-624/18 és C-625/18, EU:C:2019:982, 98. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. október 19-i Paper Consult ítélet, C-101/16, EU:C:2017:775, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat].

68 Ily módon – mivel az előzetes döntéshozatalra utaló határozat képezi a Bíróság előtt lefolytatott eljárás alapját – elengedhetetlen, hogy a nemzeti bíróság ebben a határozatban kifejtse az alapeljárás ténybeli és jogszabályi hátterét, továbbá minimális magyarázatot adjon az értelmezni kért uniós jogi rendelkezések kiválasztásának okaira, valamint az e rendelkezések és az elé terjesztett ügyben alkalmazandó nemzeti szabályozás közötti kapcsolatra (lásd ebben az értelemben többek között: 2017. március 9-i Milkova ítélet, C-406/15, EU:C:2017:198, 73. pont; 2020. január 16-i Telecom Italia és társai végzés, C-368/19, nem tették közzé, EU:C:2020:21, 37. pont).

69 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tartalmára vonatkozó e kumulatív követelmények kifejezetten szerepelnek az eljárási szabályzat 94. cikkében. Ebből a cikkből kitűnik – többek között –, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek tartalmaznia kell „azon okok ismertetés[ét], amelyek miatt a kérdést előterjesztő bíróságban kérdés merült fel egyes uniós jogi rendelkezések értelmezésére vagy érvényességére vonatkozóan, valamint azt a kapcsolatot, amelyet e bíróság e rendelkezések és az alapeljárásban alkalmazandó nemzeti jog között felállít”.

70 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság határozatának 22. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy ezzel kapcsolatban ez a bíróság az alapeljárás felperese azon érvelésének ismertetésére szorítkozik, amely szerint a Bírósághoz fordulás nélkül is lehetséges helyt adni a kérelmének, és egyáltalán nem állítja, hogy az előzetes döntéshozatalra utalás nem szükséges az előtte folyamatban lévő jogvita elbírálásához.

71 Ezenfelül, amint arra a főtanácsnok indítványának 32. és 33. pontjában rámutatott, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdést illetően hangsúlyozni kell, hogy az nem irreleváns, amennyiben ezzel a kérdéssel – annak megállapítása céljából, hogy az alapeljárás felperese kérhet-e kártérítést fizetett szabadság megtagadása címén – a kérdést előterjesztő bíróság célja az, hogy felvilágosítást kapjon a „munkavállaló” 2003/88 irányelv értelmében vett fogalmáról és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának a keretmegállapodásban szereplő elvéről, annak meghatározása érdekében, hogy ezek vonatkoznak-e az olasz békebírákra.

72 Márpedig – amint arra a főtanácsnok indítványának 34. pontjában rámutatott – ezeket a kérdéseket pontosítani kell.

73 Ezzel szemben a harmadik kérdést illetően meg kell állapítani, hogy az alapjogvita nem a bírák személyes felelősségére, hanem egy, a fizetett szabadság miatti kártérítés iránti kérelemre vonatkozik. A kérdést előterjesztő bíróság nem fejtette ki, hogy a Charta 47. cikkének értelmezése mennyiben szükséges számára az ítélethozatalhoz, mint ahogyan azt a kapcsolatot sem fejtette ki, amelyet az általa értelmezni kért uniós rendelkezések és az alapeljárásban alkalmazandó nemzeti jog között felállít.

74 Ezen túlmenően, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból egyáltalán nem tűnik ki, hogy a kérdést előterjesztő bíró szándékos vagy súlyos kötelezettségszegésért fennálló felelőssége megkérdőjelezhető.

75 E körülmények között – e tényezők összességére figyelemmel – meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a harmadik kérdés kivételével elfogadható.

Az ügy érdeméről

Az első kérdésről

76 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy az EUMSZ 267. cikket akként kell-e értelmezni, hogy a Giudice di pace (békebíróság) a „tagállami bíróság” e cikk értelmében vett fogalmába tartozik.

77 A jelen ítélet 42–65. pontjában kifejtett megfontolásokból kitűnik, hogy a jelen ügyben ez a helyzet. Ennélfogva az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Giudice di pace (békebíróság) a „tagállami bíróság” e cikk értelmében vett fogalmába tartozik.

A második kérdésről

78 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a második kérdés három különféle szempontot tartalmaz annak értékelése céljából, hogy az uniós jog alapján a békebírák esetlegesen jogosultak-e fizetett szabadságra. Ily módon ez a kérdés mindenekelőtt a „munkavállaló” 2003/88 irányelv értelmében vett fogalmának értelmezésére vonatkozik annak meghatározása céljából, hogy az alapeljárás felpereséhez hasonló Giudice di pace (békebíró) tartozhat-e ebbe a fogalomba, amennyiben ezen irányelv 7. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy minden munkavállalót legalább négy hét fizetett éves szabadság illessen meg. Az említett kérdés ezután a „határozott időre alkalmazott munkavállalónak” a keretmegállapodás értelmében vett fogalmára irányul. Végül arra az esetre, ha ez az utóbbi fogalom magában foglalja a békebírákat, a kérdést előterjesztő bíróság arra szeretne választ kapni, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalma e keretmegállapodás 4. szakaszában szereplő elvének alkalmazásában a békebírák összehasonlíthatóak-e a rendes bírákkal, akiket összesen 30 nap további fizetett éves szabadság illet meg.

– A 2003/88 irányelvről

79 Második kérdésének első részében a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdését és a Charta 31. cikkének (2) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy a „munkavállaló” e rendelkezések értelmében vett fogalmába tartozhat az a békebíró, aki főtevékenységként látja el feladatait, valamint az elvégzett munkához kapcsolódó juttatásokban részesül és bírói tevékenységének minden hónapja után juttatásokat kap.

80 Elsősorban azt kell meghatározni, hogy ez az irányelv alkalmazandó-e a jelen ügyben.

81 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2003/88 irányelv 1. cikkének (3) bekezdése az irányelv hatályát a 89/391 irányelv 2. cikkére utalással határozza meg.

82 A 89/391 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése értelmében az irányelv „minden köz- és magán tevékenységi ágazatra alkalmazandó”.

83 Amint az azonban az említett irányelv 2. cikke (2) bekezdésének első albekezdéséből kitűnik, az irányelv nem alkalmazható ott, ahol az egyes különleges közszolgálati tevékenységekre – mint amilyen a fegyveres erők vagy a rendőrség – vagy a polgári védelmi szolgálatok egyes különleges tevékenységeire jellemző sajátosságok szükségszerűen ellentétben állnak vele.

84 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében a 89/391 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének első albekezdésében bizonyos tevékenységeknek az ezen irányelv és közvetve a 2003/88 irányelv hatálya alóli kizárására alkalmazott szempont nem azon alapul, hogy a munkavállalók az e rendelkezésben említett és összességében tekintetbe vett közszolgálat ágazatainak valamelyikébe tartoznak-e, hanem kizárólag a munkavállalók által az ezen ágazatokban végzett sajátos feladatok különleges jellegén, amely a közösség számára biztosított hatékony védelem feltétlen szükségessége miatt igazolja a munkavállalók biztonságára és egészségére vonatkozó szabályok alóli kivételt (2018. november 20-i Sindicatul Familia Constanța és társai ítélet, C-147/17, EU:C:2018:926, 55. pont).

85 A jelen ügyben, még ha a békebírák igazságszolgáltatási tevékenységét nem is említik kifejezetten a 89/391 irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében szereplő példák körében, ez a tevékenység a közszolgálati ágazatba tartozik. Ekként pedig – főszabály szerint – a 89/391 irányelv és a 2003/88 irányelv hatálya alá tartozik.

86 Ezen túlmenően – amint arra a főtanácsnok indítványának 71. pontjában rámutatott – semmi nem indokolja a 89/391 irányelv 2. cikke (2) bekezdése első albekezdésének a békebírák vonatkozásában való alkalmazását és a békebíráknak az e két irányelv hatálya alóli általános kizárását.

87 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a 2003/88 irányelv alkalmazandó az alapügyre.

88 Másodsorban emlékeztetni kell arra, hogy a 2003/88 irányelv alkalmazásában a „munkavállaló” fogalmát nem lehet az egyes tagállami jogok szerint eltérően értelmezni, mivel e fogalom önálló, sajátos uniós jogi jelentéssel rendelkezik (2015. március 26-i Fenoll ítélet, C-316/13, EU:C:2015:200, 25. pont; 2018. november 20-i Sindicatul Familia Constanța és társai ítélet, C-147/17, EU:C:2018:926, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

89 A munkavállalók fizetett szabadsághoz való joga személyi hatálya egységességének biztosítása érdekében ez a megállapítás a „munkavállaló” 2003/88 irányelv 7. cikke és Charta 31. cikkének (2) bekezdése értelmében vett fogalmának az értelmezésére is érvényes (2015. március 26-i Fenoll ítélet, C-316/13, EU:C:2015:200, 26. pont).

90 Az említett fogalmat olyan objektív kritériumok szerint kell meghatározni, amelyek – figyelembe véve az érintett személyek jogait és kötelességeit – a munkaviszonyt jellemzik (2018. november 20-i Sindicatul Familia Constanța és társai ítélet, C-147/17, EU:C:2018:926, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

91 A „munkavállaló” fogalmára tekintettel történő meghatározás keretében – amelynek elvégzése végső soron a nemzeti bíróság feladata – a nemzeti bíróságnak objektív kritériumokra kell támaszkodnia, és az előtte folyamatban lévő ügy valamennyi körülményét összességében kell értékelnie mind az érintett tevékenység, mind pedig a szóban forgó felek közötti viszony jellegére vonatkozóan (lásd ebben az értelemben: 2010. október 14-i Union syndicale Solidaires Isère ítélet, C-428/09, EU:C:2010:612, 29. pont).

92 A Bíróság ugyanakkor jelezheti a kérdést előterjesztő bíróság számára, hogy a vizsgálata során mely elveket és kritériumokat kell majd figyelembe vennie.

93 Emlékeztetni kell tehát egyrészről arra, hogy „munkavállalónak” kell tekinteni minden olyan személyt, aki valóságos és tényleges tevékenységet végez, kivéve az olyan mértékben jelentéktelen tevékenységeket, amelyek pusztán kiegészítőnek és járulékosnak tekinthetők (2015. március 26-i Fenoll ítélet, C-316/13, EU:C:2015:200, 27. pont).

94 Másrészről – az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében – a munkaviszony alapvető jellemzője az a körülmény, hogy valamely személy meghatározott ideig, más javára és irányítása alatt díjazás ellenében szolgáltatást nyújt (2018. november 20-i Sindicatul Familia Constanța és társai ítélet, C-147/17, EU:C:2018:926, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

95 Mindenekelőtt, ami az alapeljárás felperese által békebíróként végzett munkát illeti, az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy ez valóságos és tényleges, továbbá hogy azokat az alapeljárás felperese főtevékenységként végzi. Közelebbről: egy bizonyos időszakban, a jelen ügyben a 2017. július 1-je és 2018. június 30. közötti időszakban, egyrészről büntetőbíróként 478 ítéletet és 1326 végzést hozott, másrészről pedig hetente két tárgyalást tartott. Ez a munkavégzés nem tűnik pusztán kiegészítőnek és járulékosnak.

96 Ebben a kontextusban emlékeztetni kell arra, hogy ami az alapeljárásban szóban forgó azon jogviszony jellegét illeti, amelynek keretében az alapeljárás felperese feladatait ellátja, a Bíróság már megállapította, hogy a munkaviszonynak a nemzeti jog szerinti *sui generis* jellege nem lehet semmiféle következménnyel az uniós jogi értelmében vett „munkavállalói” minőségre (2015. március 26-i Fenoll ítélet, C-316/13, EU:C:2015:200, 31. pont).

97 Ezután a díjazással összefüggésben azt kell vizsgálni, hogy az alapeljárás felperese által kapott összegeket szakmai tevékenységének ellentételezéseként fizetik-e meg számára.

98 A Bírósághoz benyújtott iratokból e tekintetben kitűnik, hogy a békebírák az általuk végzett munkával kapcsolatban havi 35, illetve 55 euró összegű juttatásokat kapnak, amelyekre a rendes munkavállalók díjazására vonatkozókkal azonos adók vonatkoznak. Konkrétan: ezek a bírák minden polgári vagy büntetőjogi tárgyalásért ilyen juttatásokban részesülnek, még ha a tárgyalás nem is szóbeli volt, ilyen juttatásokban részesülnek továbbá a pecsétek elhelyezéséért, valamint a rájuk osztott, a lezárt vagy a jegyzékből törölt minden más eljárásért. Ezenfelül ezek a bírák juttatásokat kapnak a tényleges szolgálatban eltöltött minden egyes hónapban a képzési költségek és az átképzési költségek megtérítése, valamint általános intézményi költségtérítés címén.

99 Jóllehet az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a békebírák a feladataikat „tiszteletbeli” bírákként látják el, és hogy a számukra kifizetett összegek némelyikét költségtérítésként kapják, ez nem változtat azon, hogy az alapeljárás felperese által teljesített munka mennyisége, következésképpen pedig az általa ezért a munkáért kapott összegek jelentősek. Ebből a határozatból ugyanis kitűnik, hogy a 2017. július 1-je és 2018. június 30. közötti időszakban az alapeljárás felperese nagyjából 1800 eljárást zárt le.

100 Ily módon az a puszta körülmény, hogy a békebírói feladatokat a nemzeti szabályozás „tiszteletbelinek” minősíti, nem jelenti azt, hogy a békebíró által kapott pénzbeli juttatásokat díjazási jellegtől mentesnek kellene tekinteni.

101 Egyebekben noha bizonyos, hogy az elvégzett munka díjazása a munkaviszony alapvető jellemzőjét képezi, ez nem változtat azon, hogy az uniós jog értelmében vett „munkavállalói” minőség tekintetében lényegtelen, hogy e díjazás mértéke mérsékelt, vagy hogy honnan származnak a díjazás anyagi eszközei (lásd ebben az értelemben: 2006. március 30-i Mattern és Cikotic ítélet, C-10/05, EU:C:2006:220, 22. pont; 2009. június 4-i Vatsouras és Koupatantze ítélet, C-22/08 és C-23/08, EU:C:2009:344, 27. pont).

102 E körülmények között a nemzeti bíróság feladata – a tényállásnak az ő kizárólagos hatáskörébe tartozó értékelése során – vizsgálni végső soron azt, hogy az alapeljárás felperese által a békebíróként végzett szakmai tevékenységgel összefüggésben kapott összegek oly módon díjazás jellegűek-e, hogy azok vagyoni előnyt keletkeztetnek nála és biztosítják megélhetését.

103 Végül, a munkaviszony feltételezi a munkavállaló és munkáltatója közötti alárendeltségi viszony fennállását. Az ilyen viszony fennállását a felek közötti kapcsolatot jellemző összes tényállási elemre és körülményre figyelemmel kell értékelni (2018. november 20-i Sindicatul Familia Constanța és társai ítélet, C-147/17, EU:C:2018:926, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

104 Természetesen magából a bírói funkcióból következik, hogy a bíráknak védelmet kell élvezniük az olyan külső beavatkozással vagy nyomással szemben, amely igazságszolgáltatási tevékenységeik ellátása és az ítélkezés során függetlenségüket veszélyeztetheti.

105 Mindazonáltal – amint arra a főtanácsnok indítványának 83. pontjában rámutatott – ez a követelmény nem képezi akadályát annak, hogy a békebírák „munkavállalóknak” minősüljenek.

106 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az a körülmény, hogy a bírákra részletes szolgálati szabályok vonatkoznak, és hogy munkavállalóknak tekinthetők, semmiben nem sérti a bírói függetlenség elvét és a tagállamok azon jogát, hogy a bírói karra vonatkozóan külön jogállást megállapító rendelkezéseket hozzanak (lásd ebben az értelemben: 2012. március 1-jei O’Brien ítélet, C-393/10, EU:C:2012:110, 47. pont).

107 E körülmények között, noha önmagában az a körülmény, hogy a jelen ügyben a békebírák felett a Consiglio superiore della magistratura (legfelsőbb igazságszolgáltatási tanács, Olaszország; a továbbiakban: CSM) fegyelmi jogkört gyakorol, nem elegendő ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, e munkáltatóval szemben alárendeltségi jogviszonyban állnak (lásd ebben az értelemben: 1987. március 26-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, 235/85, EU:C:1987:161, 14. pont), ezt a körülményt az alapeljárás tényállásával összefüggésben figyelembe kell venni.

108 Ily módon figyelembe kell venni a békebírák munkája megszervezésének módját.

109 E tekintetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy még ha a békebírák rugalmasabban is tudják megszervezni munkájukat, mint a más szakmákba tartozó munkavállalók, tiszteletben kell tartaniuk annak a békebíróságnak az összetételét tartalmazó táblázatokat, amelyhez tartoznak, amely táblázatok szabályozzák részletesen és kötelező jelleggel a munkájuk megszervezését, ideértve az ügyek kiosztását, valamint a tárgyalási napokat és a tárgyalások időpontját.

110 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az is kitűnik, hogy a békebírák kötelesek betartani a Capo dell’Ufficio (hivatalvezető, Olaszország) hivatali utasításait. Ezek a bírák emellett a CSM különös és általános szervezési határozatait is kötelesek tiszteletben tartani.

111 A kérdést előterjesztő bíróság hozzáfűzi, hogy ezeknek a bíráknak folyamatosan rendelkezésre kell állniuk, és hogy fegyelmi kérdésekben a hivatásos bírákra vonatkozókkal hasonló kötelezettségek vonatkoznak rájuk.

112 E körülmények között úgy tűnik, hogy a békebírák feladataikat adminisztratív szempontból – az ítélkezési függetlenségüket nem érintő – alárendeltségi jogviszony keretében végzik, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

113 A fenti megfontolásokra figyelemmel, a második kérdés első részére azt a választ kell adni, hogy a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdését és a Charta 31. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az a békebíró, aki feladatkörében olyan nem pusztán kiegészítő és járulékos, hanem

valóságos és tényleges munkát végez, amelyért díjazás jellegű juttatásokban részesül, a „munkavállaló” e rendelkezések értelmében vett fogalmába tartozhat, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

– A „határozott időre alkalmazott munkavállaló” keretmegállapodás értelmében vett fogalmáról

114 Második kérdésének második részében a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy a keretmegállapodás 2. szakaszának 1. pontját akként kell-e értelmezni, hogy a „határozott időre alkalmazott munkavállaló” e rendelkezés értelmében vett fogalmába tartozik az a korlátozott időszakra kinevezett békebíró, aki főtevékenységként látja el feladatait, és aki az elvégzett szolgáltatásokhoz kapcsolódó juttatásokban részesül és bírói tevékenységének minden hónapja után juttatásokat kap.

115 E tekintetben az említett rendelkezés szövegéből kitűnik, hogy annak hatályát tágan fogalmazták meg, mivel az általában az „olyan határozott időre alkalmazott munkavállalókra vonatkozik, akik a törvény, kollektív szerződés vagy a tagállamokban kialakult gyakorlat szerint munkaszerződéssel vagy munkaviszonnyal rendelkeznek”. Ezenkívül a „határozott időre alkalmazott munkavállalók” keretmegállapodás 3. szakaszának 1. pontja értelmében vett fogalmának meghatározásába munkáltatójuk magán- vagy közjogi minőségétől és a szerződésük belső jog általi minősítésétől függetlenül valamennyi munkavállaló beletartozik (2020. március 19-i Sánchez Ruiz és társai ítélet, C-103/18 és C-429/18, EU:C:2020:219, 108. pont).

116 A keretmegállapodás ennélfogva valamennyi olyan munkavállalóra alkalmazandó, aki díjazás ellenében végez munkát az őt a munkáltatójához kötő, határozott idejű munkaviszony keretében, amennyiben a nemzeti jog értelmében munkaszerződés áll fenn közöttük, kizárólag azzal a feltétellel, hogy a keretmegállapodás 2. szakaszának 2. pontja mérlegelési mozgásteret biztosít a tagállamoknak arra, hogy a keretmegállapodást a munkaszerződések vagy a munkaviszonyok bizonyos kategóriáira alkalmazzák, valamint – a keretmegállapodás negyedik preambulumbekezdésének megfelelően – kizárják a kölcsönzött munkaerőt (2020. március 19-i Sánchez Ruiz és társai ítélet, C-103/18 és C-429/18, EU:C:2020:219, 109. pont).

117 Jóllehet – amint az az 1999/70 irányelv (17) preambulumbekezdéséből és a keretmegállapodás 2. szakaszának 1. pontjából kitűnik – ez az irányelv a tagállamokra hagyja a „munkaszerződés”, illetve a „munkaviszony” e szakaszban alkalmazott fogalmának a nemzeti jognak és/vagy gyakorlatnak megfelelő meghatározását, ez nem változtat azon, hogy az e fogalmak meghatározása céljából a tagállamok számára biztosított mérlegelési jogkör nem korlátlan. Ezeket a kifejezéseket ugyanis a tagállamok a nemzeti jognak és/vagy gyakorlatnak megfelelően határozhatják meg, de csak azzal a feltétellel, ha tiszteletben tartják ezen irányelvnek és az uniós jog általános elveinek a hatékony érvényesülését (lásd ebben az értelemben: 2012. március 1-jei O’Brien ítélet, C-393/10, EU:C:2012:110, 34. pont).

118 Ebben a kontextusban a keretmegállapodás alkalmazhatósága szempontjából nem releváns az a puszta körülmény, hogy a nemzeti jog értelmében „tiszteletbelinek” minősül egy olyan szakmai tevékenység, amelynek gyakorlása vagyoni előnyt keletkeztet, mivel egyébként komolyan kétségbe vonja az 1999/70 irányelv és a keretmegállapodás hatékony érvényesülését, valamint azok egységes alkalmazását a tagállamokban, azáltal, hogy fenntartja ez utóbbiak számára annak a lehetőségét, hogy a személyek bizonyos csoportját önkényesen kizárják az említett eszközökkel elérni kívánt védelem kedvezményéből (lásd ebben az értelemben: 2007. szeptember 13-i Del Cerro Alonso ítélet, C-307/05, EU:C:2007:509, 29. pont; 2012. március 1-jei O’Brien ítélet, C-393/10, EU:C:2012:110, 36. pont).

119 A jelen ítélet 116. pontjában felidézetteknek megfelelően, az 1999/70 irányelv és a keretmegállapodás valamennyi olyan munkavállalóra alkalmazandó, aki díjazás ellenében végez munkát az őt a munkáltatójához kötő, határozott idejű munkaviszony keretében.

120 Márpedig – amint az többek között a jelen ítélet 95., 98. és 99. pontjából, valamint az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik – nyilvánvaló, hogy az alapeljárás felpereséhez hasonló békebíró valóságos és tényleges, nem pusztán kiegészítő és járulékos munkát végez, amely ellenértékeként az egyes szolgáltatásokért és havonta juttatásokat kap, amelyek díjazás jellegét nem lehet kizárni.

121 Egyebekben a Bíróság megállapította, hogy a keretmegállapodás nem zár ki egyetlen konkrét szektort sem, valamint hogy az e megállapodásban szereplő előírásokat alkalmazni kell a közigazgatási szervekkel és a közszféra egyéb jogalanyaival létesített, határozott idejű munkaszerződésekre és munkaviszonyokra (2019. március 19-i CCOO végzés, C-293/18, nem tették közzé, EU:C:2019:224, 30. pont).

122 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az a körülmény, hogy a jelen ügyben a békebírák igazságszolgáltatási jellegű megbízatással rendelkeznek, nem elegendő ahhoz, hogy kivonják őket az e keretmegállapodás által biztosított jogok kedvezményének hatálya alól (lásd ebben az értelemben: 2012. március 1-jei O'Brien ítélet, C-393/10, EU:C:2012:110, 41. pont).

123 A keretmegállapodás által deklarált egyenlő bánásmód elve hatékony érvényesülésének biztosítása szükségességéből ugyanis az következik, hogy az ilyen jellegű kizárás, amennyiben nem minősül önkényesnek, csak akkor engedhető meg, ha a szóban forgó jogviszony jellege alapvetően eltér a nemzeti jog szerinti munkavállalók csoportjába tartozó foglalkoztatottakat a munkáltatóikhoz kötő munkaviszony jellegétől (lásd analógia útján: 2012. március 1-jei O'Brien ítélet, C-393/10, EU:C:2012:110, 42. pont).

124 A kérdést előterjesztő bíróságnak kell azonban végső soron vizsgálnia azt, hogy a békebírák és az igazságügyi minisztérium közötti jogviszony jellegénél fogva mennyire tér el alapvetően a valamely munkavállaló és munkáltató közötti munkaviszonytól. A Bíróság ugyanakkor útmutatásként javasolhat néhány olyan elvet és szempontot a kérdést előterjesztő bíróság számára, amelyeket az a vizsgálatánál figyelembe vehet (lásd analógia útján: 2012. március 1-jei O'Brien ítélet, C-393/10, EU:C:2012:110, 43. pont).

125 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróságnak annak vizsgálata során, hogy az említett jogviszony jellege alapvetően eltér-e a nemzeti jog szerinti munkavállalók csoportjába tartozó munkavállalókat a munkáltatóikhoz kötő munkaviszony jellegétől, a keretmegállapodás szellemének és céljának megfelelően, figyelembe kell majd vennie az említett csoport és a nem munkaviszony keretében foglalkoztatottak csoportja közötti ellentétet (lásd analógia útján: 2012. március 1-jei O'Brien ítélet, C-393/10, EU:C:2012:110, 44. pont).

126 Ebből a szemszögből nézve figyelembe kell venni a békebírák kinevezésének és felmentésének részletes szabályait, valamint munkaszervezésük módját is (lásd analógia útján: 2012. március 1-jei O'Brien ítélet, C-393/10, EU:C:2012:110, 45. pont).

127 A békebírák kinevezését illetően a 374/1991. sz. törvény 4. cikke előírja, hogy ezeket a bírákat az Olasz Köztársaság elnökének rendeletével nevezik ki a fellebbviteli bíróságok területén működő ügyvédi és ügyészi kamara tanácsai által közös megegyezéssel kijelölt öt képviselő részvételével eljáró illetékes bírói tanács javaslatára, a legfelsőbb igazságszolgáltatási tanács tanácskozását követően.

128 Márpedig e tekintetben nem meghatározó az a körülmény, hogy ezeket a munkaviszonyokat a munkáltató közjogi jellege miatt elnöki rendeletek keletkeztették (lásd ebben az értelemben: 2020. március 19-i Sánchez Ruiz és társai ítélet, C-103/18 és C-429/18, EU:C:2020:219, 115. pont).

129 A békebírák felmentését illetően az iratokból kitűnik, hogy a felmentési okokat és a felmentéssel kapcsolatos konkrét eljárásokat nemzeti szintű, kifejezett jogszabályi rendelkezések határozzák meg. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia, hogy a békebírák felmentésével

kapcsolatban nemzeti szinten megállapított részletes szabályok mennyiben teszik alapvetően eltérővé békebírák és az igazságügyi minisztérium között fennálló viszonyt a munkáltató és a munkavállaló közötti munkaviszonytól.

130 A békebírák munkája megszervezésének módját, még konkrétabban pedig azt a kérdést illetően, hogy ezek a bírák alárendeltségi jogviszonyban végzik-e feladataikat, amint az a jelen ítélet 107–112. pontjából kitűnik, noha úgy látszik, hogy ezek a bírák ilyen jogviszony keretében végzik feladataikat, ezt a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

131 Ami azt a kérdést illeti, hogy a békebírák és az igazságügyi minisztérium között fennálló viszony határozott időre szól-e, a keretmegállapodás 3. szakaszának 1. pontjából következik, hogy a határozott időre létrejött munkaszerződést vagy munkaviszonyt az jellemzi, hogy az említett munkaszerződés vagy a munkaviszony megszűnését „olyan objektív feltételek útján állapítják meg, mint meghatározott időpont elérése, meghatározott feladat elvégzése vagy meghatározott esemény bekövetkezése” (2019. március 19-i CCOO végzés, C-293/18, nem tették közzé, EU:C:2019:224, 31. pont).

132 A Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy az alapügyben a békebírák megbízatása négy évre szól és meghosszabbítható.

133 Ennélfogva nyilvánvaló, hogy a jelen ügyben a békebírák és az igazságügyi minisztérium között fennálló viszony határozott időre szól.

134 E tényezők összességére figyelemmel, a második kérdés második részére azt a választ kell adni, hogy a keretmegállapodás 2. szakaszának 1. pontját akként kell értelmezni, hogy a „határozott időre alkalmazott munkavállaló” e rendelkezésben szereplő fogalma magában foglalhatja azt a korlátozott időszakra kinevezett békebírót, aki feladatkörében olyan nem pusztán kiegészítő és járulékos, hanem valóságos és tényleges munkát végez, amelyért díjazás jellegű juttatásokban részesül, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

– A hátrányos megkülönböztetés tilalmának a keretmegállapodás értelmében vett elvéről

135 Második kérdésének harmadik részében a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy a keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontját akként kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely nem írja elő, hogy a békebírák jogosultak a rendes bírák vonatkozásában előírthoz hasonló 30 nap fizetett éves szabadságra abban az esetben, ha a békebírák a „határozott időre alkalmazott munkavállaló” e keretmegállapodás 2. szakaszának 1. pontja értelmében vett fogalmába tartoznak.

136 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontja tiltja, hogy a foglalkoztatási feltételek szempontjából a határozott időre alkalmazott munkavállalók kedvezőtlenebb bánásmódban részesüljenek, mint a velük összehasonlítható, határozatlan időre alkalmazott munkavállalók, csupán azért, mert határozott idejű munkaszerződéssel rendelkeznek, kivéve, ha az eltérő bánásmód objektív okokkal igazolható.

137 A Bíróság megállapította, hogy e rendelkezés célja a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének határozott időre alkalmazott munkavállalókra történő alkalmazása annak érdekében, hogy megakadályozható legyen az, hogy az ilyen jellegű munkaviszonyt a munkáltató arra használja, hogy megfossza e munkavállalókat azon jogoktól, amelyek a határozatlan időre alkalmazott munkavállalóknak járnak (2020. január 22-i Baldonedo Martín ítélet, C-177/18, EU:C:2020:26, 35. pont).

138 A keretmegállapodással elérni kívánt célkitűzésekre tekintettel a keretmegállapodás 4. szakasza úgy értendő, hogy az az uniós szociális jog olyan elvét fejezi ki, amelyet nem lehet megszorítóan értelmezni (2018. június 5-i Montero Mateos ítélet, C-677/16, EU:C:2018:393, 41. pont).

139 A jelen ügyben meg kell állapítani elsősorban, hogy az alapeljárás felperese által hivatkozott eltérő bánásmód abban áll, hogy a rendes bírák 30 nap fizetett éves szabadságra jogosultak, míg a békebírákat nem illeti meg ez a jog.

140 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a fizetett éves szabadsághoz való, a munkavállalók vonatkozásában elismert jog vitathatatlanul a „foglalkoztatási feltételek” keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontja értelmében vett fogalmába tartozik.

141 Harmadsorban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve – amelynek a keretmegállapodás 4. szakasza 1. pontja egy különös kifejeződését képezi – megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy a különböző helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, hacsak ez a bánásmód objektív módon nem igazolható (2018. június 5-i Montero Mateos ítélet, C-677/16, EU:C:2018:393, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

142 E tekintetben a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét a keretmegállapodás kizárólag a határozott időre alkalmazott és a velük összehasonlítható helyzetben lévő, határozatlan időre alkalmazott munkavállalók közötti eltérő bánásmód tekintetében alkalmazza és konkretizálja (2018. június 5-i Montero Mateos ítélet, C-677/16, EU:C:2018:393, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

143 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében, annak értékelésekor, hogy az érintettek a keretmegállapodás értelmében vett azonos vagy hasonló munkát végeznek-e, e keretmegállapodás 3. szakasza 2. pontjának és 4. szakasza 1. pontjának megfelelően azt kell vizsgálni, hogy bizonyos tényezők – mint például a munka jellege, a képesítési feltételek és a munkafeltételek – összessége alapján lehet-e úgy tekinteni, hogy e személyek összehasonlítható helyzetben vannak (2018. június 5-i Montero Mateos ítélet, C-677/16, EU:C:2018:393, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

144 E tekintetben, ha bizonyítást nyert, hogy a határozott időre alkalmazott munkavállalók foglalkoztatásuk során ugyanazon feladatokat látták el, mint az ugyanazon munkáltató által határozatlan időre foglalkoztatott munkavállalók, vagy ugyanazon álláshelyeket töltötték be, mint ők, főszabály szerint e két munkavállalói kategória helyzetét összehasonlíthatónak kell tekinteni (2020. január 22-i Baldonedo Martín ítélet, C-177/18, EU:C:2020:26, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

145 A jelen ügyben a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy az alapeljárás felperese békebíróként minősülhet a harmadik szakmai alkalmassági értékelést teljesítő és legalább tizennégy év szolgálati idővel rendelkező *togatóval* (rendes bíró) összehasonlíthatónak, mivel a rendes bírákéval egyenértékű igazságszolgáltatási tevékenységet végzett, közigazgatási, fegyelmi és adózási értelemben pedig velük azonos felelősségekkel rendelkezett, továbbá mivel folyamatosan szerepelt azon hivatal létszámtervében, amelynél dolgozott, és a 374/1991. sz. törvény 11. cikkében előírt pénzbeli juttatásokban részesült.

146 Még konkrétabban: az iratokból kitűnik, hogy a rendes bírákhoz hasonlóan a békebírák először is az olasz bírói karba tartoznak, valamint polgári és büntetőügyekben igazságszolgáltatási feladatokat, polgári ügyekben pedig jogviták peren kívüli rendezésének feladatát végzik. Másodszor – a 374/1991. sz. törvény 10. cikkének (1) bekezdése értelmében – a békebíráknak be kell tartaniuk a rendes bírák vonatkozásában előírt kötelezettségeket. Harmadszor, a békebíráknak – a rendes bírákhoz hasonlóan – tiszteletben kell tartaniuk annak a békebíróságnak az összetételét tartalmazó táblázatokat, amelyhez tartoznak, amely táblázatok szabályozzák részletesen és kötelező jelleggel a munkájuk megszervezését, ideértve az ügyek kiosztását, valamint a tárgyalási napokat és a tárgyalások időpontját.

Negyedszer, a rendes bírák és a békebírák egyaránt kötelesek betartani a hivatalvezető hivatali utasításait, valamint a CSM különös és általános szervezési határozatait. Ötödször, a békebíráknak – a rendes bírákhoz hasonlóan – folyamatosan rendelkezésre kell állniuk. Hatodszor, etikai és szakmai kötelezettségeik megszegése esetén a békebírák – a rendes bírákkal azonos módon – a CSM fegyelmi jogkörébe tartoznak. Hetedszer, a békebírákra ugyanazok a szigorú kritériumok vonatkoznak, mint amelyeket a rendes bírák alkalmassági értékelései esetében kell alkalmazni. Nyolcadszor, a békebírákra a polgári felelősséggel és az államnak okozott vagyoni kárral kapcsolatban a rendes bírák esetében a törvényben előírtakkal azonos szabályokat kell alkalmazni.

147 A békebírák feladatait illetően azonban az iratokból kitűnik, hogy a tiszteletbeli bíróságok – és különösen a békebírák – számára fenntartott jogviták nem ugyanolyan bonyolultak, mint a rendes bírák előtt folyamatban lévő jogviták. A békebírák elsődlegesen kisebb jelentőségű ügyekkel, míg a felsőbb fokokon eljáró rendes bírák jelentősebb és bonyolultabb ügyekkel foglalkoznak. Ezen túlmenően, az olasz alkotmány 106. cikkének második bekezdése értelmében a békebírák kizárólag egyesbíróként járhatnak el, tanácsba nem nevezhetők ki.

148 E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság feladata – amely bíróság kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a tények értékelésére – végső soron annak meghatározása, hogy az alapeljárás felpereséhez hasonló békebírák a harmadik szakmai alkalmassági értékelést teljesítő és ugyanebben az időszakban legalább tizennégy év szolgálati idővel rendelkező rendes bírákéval összehasonlítható helyzetben vannak-e (lásd ebben az értelemben: 2018. június 5-i Montero Mateos ítélet, C-677/16, EU:C:2018:393, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

149 Ha megállapítást nyer, hogy az az alapeljárás felpereséhez hasonló békebírák és a rendes bírák összehasonlíthatóak, akkor annak vizsgálata van hátra, hogy fennáll-e az alapeljárásbelihez hasonló eltérő bánásmódoz igazoló objektív ok.

150 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az „objektív okoknak” a keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontjában szereplő fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az nem teszi lehetővé a határozott időre alkalmazott munkavállalók és a határozatlan időre alkalmazott munkavállalók közötti eltérő bánásmódnak azon az alapon történő igazolását, hogy ezt az eltérő bánásmódot törvényhez vagy kollektív szerződéshez hasonló, általános és absztrakt norma írja elő (lásd ebben az értelemben: 2018. június 5-i Montero Mateos ítélet, C-677/16, EU:C:2018:393, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

151 Az említett fogalom a szintén állandó ítélkezési gyakorlat szerint azt követeli meg, hogy ezt az egyenlőtlen bánásmódot a szóban forgó foglalkoztatási feltételt jellemző, pontosan meghatározott és konkrét tényezők megléte igazolja, abban az egyedi kontextusban, amelyben az felmerül, objektív és átlátható szempontokon alapulva, annak megvizsgálása érdekében, hogy ezen egyenlőtlenség valós igényeknek felel-e meg, alkalmas-e a kitűzött cél elérésére, és ahhoz szükséges-e. Az említett tényezők eredhetnek például azon feladatok különös jellegéből vagy sajátos jellemzőiből, amelyek ellátására a határozott időre szóló szerződéseket megkötötték, illetve – adott esetben – a valamely tagállam által elérni kívánt jogszerű szociálpolitikai célból (lásd ebben az értelemben: 2018. június 5-i Montero Mateos ítélet, C-677/16, EU:C:2018:393, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

152 A közigazgatásban dolgozók munkavégzésének ideiglenes jellegére való hivatkozás nem felel meg ezeknek a követelményeknek, ekként pedig önmagában nem képezhet a keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontja és/vagy 4. pontja szerinti „objektív okot”. Ugyanis az 1999/70 irányelv és a keretmegállapodás céljait lényegüktől fosztaná meg annak elismerése, hogy valamely munkaviszony ideiglenes jellege önmagában elegendő a határozott időre alkalmazott munkavállalók és a határozatlan időre alkalmazott munkavállalók közötti eltérő bánásmód igazolásához, továbbá a határozott időre alkalmazott munkavállalók számára hátrányos helyzet állandósulását eredményezné (2018. szeptember 20-i Motter ítélet, C-466/17, EU:C:2018:758, 38. pont).

153 Kizárólag az a tény, hogy a határozott időre alkalmazott munkavállaló az említett szolgálati időt határozott időre szóló munkaszerződés vagy munkaviszony alapján szerezte meg, nem minősül ilyen objektív oknak (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 20-i Motter ítélet, C-466/17, EU:C:2018:758, 39. pont).

154 A jelen ügyben az alapügyben fennálló állítólagos eltérő bánásmód igazolása céljából az olasz kormány azzal érvel, hogy a bírói hivatal betöltése céljából kifejezetten a rendes bírák vonatkozásában kialakított – és a békebírák kinevezésével összefüggésben nem alkalmazandó – eredeti versenyvizsga objektív okot képez. Ez a kormány ugyanis úgy véli, hogy a békebírák hatásköre eltér a versenyvizsgák keretében kiválasztott rendes bírákétól. Ezen utóbbiaktól eltérően, ami feladataik sajátos jellegét és jellemzőiket illeti, a békebírák olyan jogvitákkal foglalkoznak, amelyek bonyolultsági foka és mennyisége nem felel meg a rendes bírák előtt folyamatban lévő ügyekének.

155 Ezekre a mind minőségi, mind pedig mennyiségi különbségekre figyelemmel az olasz kormány úgy véli, hogy indokolt eltérő bánásmódot alkalmazni a békebírák és a rendes bírák között.

156 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a tagállamok – arra a mérlegelési mozgástérre tekintettel, amellyel a saját közigazgatási rendszerük kialakítását illetően rendelkeznek – főszabály szerint az 1999/70 irányelv és a keretmegállapodás megsértése nélkül előírhatnak a bírói álláshelyek betöltésére vonatkozó feltételeket, valamint a mind a rendes, mind a békebírákra alkalmazandó foglalkoztatási feltételeket (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 20-i Motter ítélet, C-466/17, EU:C:2018:758, 43. pont).

157 Mindazonáltal, e mérlegelési mozgástér ellenére a tagállamoknak átlátható módon kell alkalmazniuk az általuk meghatározott kritériumokat, és e kritériumoknak ellenőrizhetőeknek kell lenniük annak érdekében, hogy megakadályozzák, hogy a határozott időre alkalmazott munkavállalók kizárólag a szolgálati idejüket és a szakmai tapasztalatukat igazoló munkaszerződés vagy munkaviszony tartama alapján részesüljenek kedvezőtlen bánásmódban (2018. szeptember 20-i Motter ítélet, C-466/17, EU:C:2018:758, 44. pont).

158 Ha az ilyen eltérő bánásmód abból ered, hogy figyelembe kell venni a felvételi eljárással betölteni kívánt állásra vonatkozó, a munkavállaló és a munkáltatója közötti munkaviszony határozott időtartamán kívüli objektív követelményeket, az említett eltérő bánásmód igazolható lehet a keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontja és/vagy 4. pontja értelmében (2018. szeptember 20-i Motter ítélet, C-466/17, EU:C:2018:758, 45. pont).

159 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a versenyvizsga lefolytatását követően toborzott, határozatlan időre alkalmazott munkavállalók és a határozatlan időre alkalmazott munkavállalók vonatkozásában előírttól eltérő eljárást követően toborzott, határozott időre alkalmazott munkavállalók közötti bizonyos eltérő bánásmódot főszabály szerint igazolhatnak a szükséges képesítések, valamint a felelősségi körükbe tartozó feladatok jellege közötti különbségek (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 20-i Motter ítélet, C-466/17, EU:C:2018:758, 46. pont).

160 A békebírák és a rendes bírák közötti szakmai tapasztalatbeli különbségek tükrözésére irányuló, az olasz kormány által állított célkitűzések tehát a keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontja és/vagy 4. pontja szerinti „objektív oknak” tekinthetők, amennyiben az valós igénynek felel meg, alkalmas a kitűzött cél elérésére és ahhoz szükséges (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 20-i Motter ítélet, C-466/17, EU:C:2018:758, 47. pont).

161 E körülmények között, noha a békebírák és a rendes bírák toborzására irányuló eljárások közötti különbségek nem követelik meg szükségszerűen azt, hogy a békebírákat megfosszák a rendes bírák vonatkozásában előírtnak megfelelő fizetett éves szabadságtól, ez nem változtat azon, hogy úgy tűnik, ezek a különbségek – és különösen a nemzeti jogrendben, konkrétabban pedig az olasz alkotmány 106. cikkének (1) bekezdésében a kifejezetten a rendes bírák toborzása céljából kialakított

versenyvizsgáknak tulajdonított különös jelentőség –az utóbbiak felelősségi körébe tartozó feladatok különös jellegére és az e feladatok teljesítése céljából megkövetelt eltérő szintű képesítésekre utal. Mindenesetre a kérdést előterjesztő bíróságnak kell e célból értékelnie a békebírák és a hivatásos bírák által ellátott feladatok vonatkozásában rendelkezésre álló minőségi és mennyiségi tényezőket, az előre meghatározott munkaidőt, a rájuk vonatkozó bírságok, valamint általánosságban az összes releváns körülményt és tényállási elemet.

162 A kizárólag a kérdést előterjesztő bíróság hatáskörébe tartozó vizsgálatokra is figyelemmel, úgy tűnik, hogy az olasz kormány által hivatkozott célkitűzés – azaz a békebírák és a hivatásos bírák közötti szakmai tapasztalatbeli különbségek tükrözése – megfelelhet valós igénynek, az e két kategória közötti, többek között a fizetett éves szabadság tárgyában alkalmazott eltérő bánásmód pedig minősülhet az elérni kívánt célkitűzésekkel arányosnak.

163 A fenti megfontolásokra figyelemmel, a második kérdés harmadik részére azt a választ kell adni, hogy a keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontját akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely nem írja elő, hogy a békebírák jogosultak a rendes bírák vonatkozásában előírthoz hasonló 30 nap fizetett éves szabadságra abban az esetben, ha a békebírák a „határozott időre alkalmazott munkavállaló” e keretmegállapodás 2. szakaszának 1. pontja értelmében vett fogalmába tartoznak, továbbá ha a rendes bírákéval összehasonlítható helyzetben vannak, kivéve, ha ezt az eltérő bánásmódot az e bírák vonatkozásában megkövetelt képesítések közötti különbségek és felelősségi körükbe tartozó feladatok jellege igazolja, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

A költségekről

164 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az EUMSZ 267. cikket akként kell értelmezni, hogy a Giudice di pace (békebíróság, Olaszország) a „tagállami bíróság” e cikk értelmében vett fogalmába tartozik.**

2) **A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 7. cikkének (1) bekezdését és az Európai Unió Alapjogi Chartája 31. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az a békebíró, aki feladatkörében olyan nem pusztán kiegészítő és járulékos, hanem valóságos és tényleges munkát végez, amelyért díjazás jellegű juttatásokban részesül, a „munkavállaló” e rendelkezések értelmében vett fogalmába tartozhat, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.**

Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv mellékletét képező, 1999. március 18-án megkötött, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás 2. szakaszának 1. pontját akként kell értelmezni, hogy a „határozott időre alkalmazott munkavállaló” e rendelkezésben szereplő fogalma magában foglalhatja azt a korlátozott időszakra kinevezett békebírót, aki feladatkörében olyan nem pusztán kiegészítő és járulékos, hanem valóságos és tényleges munkát végez, amelyért díjazás jellegű juttatásokban részesül, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

Az 1999/70 irányelv mellékletét képező, 1999. március 18-án megkötött, a határozott ideig tartó munkaviszonyról szóló keretmegállapodás 4. szakaszának 1. pontját akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely nem írja elő, hogy a békebírák jogosultak a rendes bírák vonatkozásában előírthoz hasonló 30 nap fizetett éves szabadságra abban az esetben, ha a békebírák a „határozott időre alkalmazott munkavállaló” e keretmegállapodás 2. szakaszának 1. pontja értelmében vett fogalmába tartoznak, továbbá ha a rendes bírákéval összehasonlítható helyzetben vannak, kivéve, ha ezt az eltérő bánásmódot az e bírák vonatkozásában megkövetelt képesítések közötti különbségek és felelősségi körükbe tartozó feladatok jellege igazolja, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

Aláírások